

1940 De få med ære

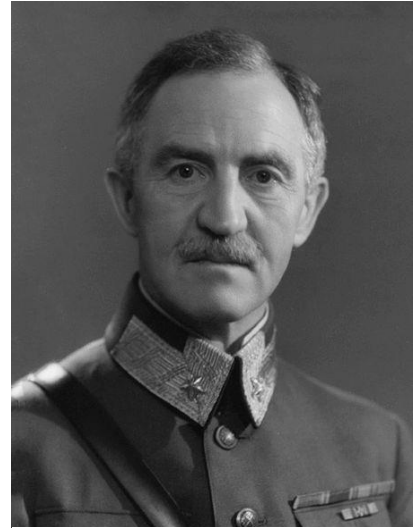
3.tropp av kompani 1 under 1.bataljonen av infanteriregiment nr. 13, den såkalte nordtrønderbataljonen, hadde kommet under kraftig press. Fienden hadde slått mest en ring rundt bygningene de søkte ly i, deriblant selve stasjonsbygningen. Ledelsen hadde kvelden før trukket sine soldater tilbake, og bataljonssjefen medga at stasjonsområdet nok ville bli angrepet i løpet av natten. Noen forsøkte å duppe av, noen var for redde til å kunne sove, selv om kroppen skrek etter søvn. Ved firetiden på natten smalt det. Tyskerne kom fra vest gjennom en overbygning til jernbanesporet. De hadde funnet sine plasser ved vinduene, hvor kraftige platejernradiatorer ga en viss form for beskyttelse. Slaget ved stasjonen pågikk i flere timer, de to første timene med sammenhengende skuddveksling der alle våpen var i bruk, og så deretter et par rolige timer med spredt skyting når mål viste seg. Etter klokken åtte en gang oppsto en kraftig ildgivning fra fienden, som ga klare indikasjoner på hvordan styrkeforholdet var der og da. Blikkene til de yngste fulgte hver eneste bevegelse hos troppssjefen, som om de ventet på en håpefull ordre. Enkelte fra andre kompanier var og i nærheten, men det er uklart om noen av disse var inne i stasjonsbygningen, blant annet soldat Brustad fra Tautra ved Frosta. Noen forventet at hele bygningen ville bli utsatt for tyngre artilleri, og skrek ut sine bekymringer. Bataljonssjefen mente at de straks burde overgi seg og gjorde klart et hvitt plagg. Da reiser troppssjefen seg, som en slags fugl Fønix, stor var han fra før av, men nå ruvet han i rommet. Med kraftig og bestemt røst forklarte han at de ikke må overgi seg og bli tatt til fanger. Tyskerne ville betrakte dem som rømlinger med brutte løfter om overgivelse fra den 9. april da obersten og sjefen for Narvikavsnittet hadde overgitt byen. *"Vi blir stilt opp og skutt"*, roper troppssjefen. *"Alle som kan og vil hopper ut på baksiden gjennom dovinduet, og enhver må forsøke å ta seg til Sverige"*, legger han til mens blikket fester seg bestemt på sin major og overordnet. Noe senere, etter noe tids kamp ute, er troppssjefen død. Vi er på Bjørnfjell stasjon øst av Narvik, tidlig morgen den 16. april 1940. Situasjonsbeskrivelsen inne er bevitnet av en av soldatene i rommet, Aavatsmark, som etter krigen skrev om slaget på Bjørnfjell. Troppssjefen var fenrik Olav Hembre fra Hegra.

Stasjonsbygningen på Gamle Bjørnfjell stasjon ble i 1936 flyttet til Bjørnfjell stasjon og tatt i bruk som turiststasjon. Til høyre: slik Bjørnfjell stasjon så ut på 40-tallet

Bjørnfjell er et fjell- og høyfjellsområde som ligger øst for Narvik ved riksgrensen til Sverige, og på et vis dekker hele området der E10 og Ofotbanen går. Riksveien over Bjørnfjell ble åpnet i 1984 og knyttet sammen med veien på svensk side. Grenseovergangen på Bjørnfjell er den mest trafikkerte i Nordland. Fjellet ble navngitt under stikkingen av Ofotbanen i 1883 da arbeidslaget møtte en bjørn i snøen. Bjørnen stakk av da Ole Wilhelm Lund trakk kniv og la på sprang mot den. I 1912 ble det åpnet en jernbanestasjon med navn etter fjellet og stavet Bjørnefjell. Denne ble senere benevnt «Gamle Bjørnfjell stasjon». I oktober 1925 ble en ny stasjon innviet, da uten e-en i navnet. Mange uttaler feilaktig derfor denne overflødige e-en når de omtaler området.

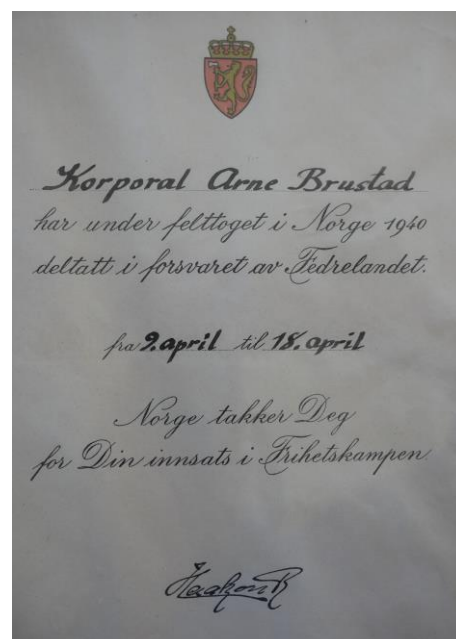
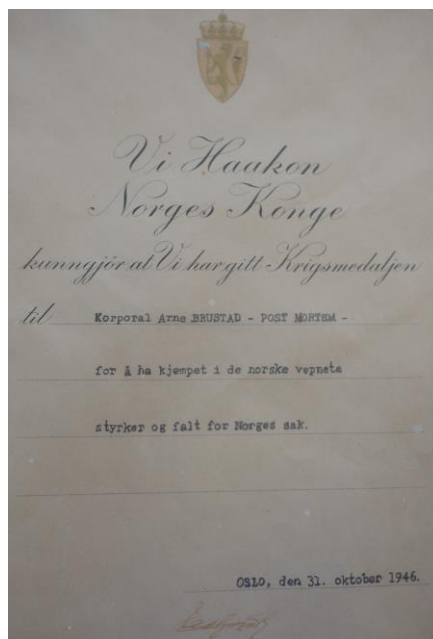
Tilgangen til jernbanen ble avgjørende for tyskerne som fikk tillatelse fra svenske myndigheter til å sende tog med forsyninger gjennom Sverige og inn på Ofotbanen. Slaget om Narvik ble utkjempet fra 9. april til 8. juni 1940 og var et frontavsnitt i fjellområdene omkring, samt en serie sjøslag i Ofotfjorden. Nazi-Tysklands mål med invasjonen var å sikre forsyningen av jernmalm fra de svenske gruvene i Kiruna og Gällivare. Slaget startet om morgenen 9. april da ti jagere som ledd i den tyske invasjonen av Norge i 1940 torpederte de norske panserskipene «Norge» og «Eidsvold» og landsatte tyske bergjegere i Narvik og Bjerkvik. Norske styrker var allerede beordret i stilling av generalmajor Carl Gustav Fleischer, men styrker kom for sent inn til Narvik fra Elvegårdsmoen, og Elvegårdsmoen ble stående uten forsvar da de som skulle ha overtatt der ble forsinket grunnet været. Byen ble så overgitt til tyskerne av sjefen for Narvikavsnittet, NS-medlemmet oberst Konrad Sundlo, så å si uten motstand.

Carl Gustav Fleischer, en av de få toppoffiserer fra 1940 med æren i behold

Den 28. mai ble Narvik gjenerobret av allierte styrker og de tyske styrkene under ledelse av Eduard Dietl var nær overgivelse. På grunn av Frankrikes nederlag på vestfronten trakk de allierte seg ut av Nord-Norge 8. juni 1940 og de norske styrkene ledet av Carl Gustav Fleischer la ned våpnene. Slaget om Narvik har blitt omtalt som Hitlers første nederlag i andre verdenskrig ettersom byen ble gjenerobret. Men det er også omtalt som en alliert seier som glapp fordi Nord-Norge ble oppgitt uten at de tyske styrkene hadde blitt tvunget til kapitulasjon. Narvik-felttoget er det eneste under den tyske invasjonen av Norge hvor norske styrker gjennomførte langvarige vellykkede offensive operasjoner mot tyske styrker.

Invasjonen ble utført ved troppetransport av ca. 2 000 østerrikske Gebirgsjägere fra 139. Gebirgsjägerregiment på ti nybygde tyske jagere. Dette var soldater som var spesialtrente i fjellandskap og hadde rykte på seg til å være blant annet gode skiløpere. Etter norsk kapitulasjon i Trøndelag og alliert tilbaketrekning fra Namsos begynte tyske styrker marsjen nordover i Nord-Trøndelag og Nordland. Hemnesberget ble overraskende inntatt 10. og 11. mai, Mo i

Rana ble inntatt 17. mai. Tyske styrker gikk opp Dunderlandsdalen og over Saltfjellet. Norske og britiske styrker trakk seg ut av Saltdal 27. mai. Som følge av at tyskerne mistet større deler av sine forsyninger, var de nødt til å utstyre egne soldater med norske uniformer og geværer fra Elvegårdsmoen (disse troppene gikk senere under den ironiske benevnelsen «fjellmarine»). En norsk krigsbok sier: *Den norske innsatsen på Hundbergan, der de nærmest tilintetgjør en hel tysk avdeling, må vel være noe av det mest underkommuniserte i krigshistorien om landkrigen i Norge 1940.*

Første uken av juni var det ifølge den tyske hærledelsen kun et tidsspørsmål når tyskerne måtte kapitulere eller la seg internere i Sverige. Men på det tidspunktet hadde Wehrmacht brutt igjennom fronten i Frankrike, og det ble besluttet av de allierte å trekke seg ut av Norge. Den 8. juni måtte de norske styrkene legge ned våpnene, da den allierte hærledelsen nektet å etterkomme den norske forespørselen om å etterlate sine våpen til de norske styrkene, slik at de kunne fortsette striden på egen hånd.

Den tyske marine mistet ti av sine nyeste jagere i Ofotfjorden og to ubåter den 10. og 13. april. Dette var et avgjørende hinder for Tysklands planlagte invasjon av Storbritannia som var ment å finne sted høsten 1940 ("Operasjon Sjøløve"). Narvik havn ble omgjort til landets største skipskirkegård. Lærdommer fra invasjonen av Narvik den 28. mai var viktig i de alliertes planlegging av D-dagen i 1944.

Mens styrker i Sør-Norge kapitulerte etter kort tid, var nord-norske avdelinger de eneste som førte større offensive operasjoner mot invasjonshæren. Dette var under den kalde krigen en vesentlig del av den kollektive erindringen til befolkningen. Fortellingen/myten om "Fiskerbondesønnene som slo Hitlers elitesoldater" var en vesentlig kilde til kollektiv identitet i tiårene etter krigen. Narvik var i to måneder sentrum for verdensnyhetene. I tiårene etter krigen var Narvik muligens Norges mest kjente by i utlandet på grunn av dette slaget.

Olav Hembre, giftet seg med Ingrid

Olav Hembre ble født 24. juli 1902, som fjerde barn av en ungeflokk på sju av Randi Ingstad (1873-1937) og Bernt Axel Hembre (1873-1916). Hans ungdomstid var ikke så annerledes enn for de øvrige i Hegra. Det var tidlig krøkes gjennom arbeid, samt idrett, hvor Olav en stund representerte idrettslaget Viking i Øfstigrenda. Olav tok Underoffiserskolen i Munkegata 6 i Trondheim. Den tok tre år, og hadde innlagt middelskoleeksamen. Underoffiserskolen var i mellomkrigstiden en meget betydelig skole, som rekrutterte mange bondesønner. Det var et springbrett. "Med Underoffiserskolen var en fremfødt", het det seg.

Etter å ha blitt uteksaminert i 1926 avtjente Olav Hembre sin plikttjeneste på Steinkjersannan. Forsvaret ble etter hvert en lite sikker arbeidsplass, og Olav drev etter hvert sagbruk sammen med den eldre broren Alf og fikk seg deltidsjobb som revisor i Hegra sparebank. Den 28. desember 1937, i godt satt alder, giftet han seg og etter hvert flyttet de inn i selvbygd hus på eiendommen Vegheim i ”staden” der de drev pensjonat og kafé. Olav ble i mai 1939 hovedrevisor i herredstyret.

Tidlig om morgenen den 21. desember 1938 brant nyhuset på Vegheim, og de mistet alt de eide. Det var en meget kraftig brann som også tok sagbruket, hvis tap for broren Alf ble meget stort i og med at forsikringen var utløpt. Den kraftige vinden truet en stund hele bebyggelsen i sentrum av Hegra, som da var Staden på sørsiden av elva. For Olav og Ingrid var det å begynne forfra igjen, med store økonomiske tap som bakgrunn. Den 7. april 1939 ble sønnen Per Arnfinn (”Pil Affe”) født, far til min kilde Olav Hembre i Oslo. Mange av opplysningene er hentet fra boka hans «Et familieanliggende» (Oslo 2017) og gjennom kontakt med ham. Per Arnfinn Hembre døde sommeren 2019.

Olav Hembre ble innkalt til sin første nøytralitetsvakt høsten 1939 ute på Brettingen fort, som sto under ledelse av Halfdan Ullmann (døde i januar 1945 i Dachau). Han var bestefar til Liv Ullmann, f. 1938. Situasjonen på kontinentet uroet deler av Forsvaret, der regjeringen sov og predikerte sin ”brukne geværs politikk”. Inntrøndelag regiment nr. 13 (I/IR 13) ble innkalt til nøytralitetsvakt for å forsterke divisjonen i Nord-Norge i januar 1940. Olav Hembre ble innkalt den 5. mars og ankom med båt nordover og meldte seg til tjeneste klokken 11 på Elvegårdsmoen den 7. mars. Elvegårdsmoen ligger ved Bjerkvik i Herjangen, ca. 13 km fra Narvik.

Det var en vanskelig tid på 30-tallet, ikke bare økonomisk, men politisk. Folk var mentalt på vandring, slitt mellom ulike retninger. Da det tilspisset seg mot slutten av tiåret, ble det vanskelig for mange, enkelt for noen få. Hvilken side skulle de velge? Ertetiden og makteliten tok valget for alle, med basis i en tvilsom fasit. Det ble i etterpåklokskap til «de slemme» og «de snille», eller sagt på en annen måte: de på gal side og de på rett side. Familiene til de to falne som behandles her er ikke noe unntak. Flere meldte seg inn i et lovlig parti: NS; en del meldte seg som frontkjempere. Hva visste de og hva visste de andre? Omtrent ingenting. Nyhetene og informasjonen tok ikke sekunder på ulike sosiale plattformer, de kunne ta dagevis og ukevis. Store deler av befolkningen var ganske så tyskvennlige framover til langt ut i 1941. Halve bygda var temmelig stripe i store deler av det som ble hetende «krigen». Flere av disse ble av de mest korrekte og hevnbegjærende etter krigen ved å tone ned sitt tidligere forhold og berge sitt ettermæle, mens andre var ikke like heldige eller hadde ikke de samme kontakter. Folk som jobbet for tyskerne ble ikke dømt. Da Paal Berg den 15. april 1940 gjennom NRK takket Quisling for hans storsinn og fedrelandsfølelse, bidro det ikke mindre til at deler av befolkningen meldte seg inn i NS. Også

Arne Brustad

en del som hadde vært med på Hegra festning eller andre «kamper» mot okkupasjonsmakten, meldte seg inn i NS.

Arne Brustad fra Tautra ble født 18. april 1916. Hans mor Anne Marta Brustad (20.05.1880-20.04.1916) døde i barsel to dager etter å ha født Arne og ei tvillingsøster. Sistnevnte døde samme dag. Arne Brustad ble døpt hjemme i stuen ved sin mors bære på hennes begravelsesdag. I kisten lå tvillingsøstera på armen til mora. Arne Brustad havnet etter sin primære skolegang i førstegangstjenesten i Garden i Oslo, hvor han utmerket seg både militært og sportslig. Han hadde allerede tidlig i ungdommen vist stort talent innen ulike idrettsgrener. Straks før krigsutbruddet ble Brustad innkalt til nøytralitetsvakt, og havner på Elvegårdsmoen ved Narvik. Han var da forlovet med Mary Bakken. I sin tjeneste nordpå hang han mye sammen med sin venn Torleif Skogseth fra Steinkjer, som også var nyforlovet. De to vennene ble enig om at skulle noe skje den ene, skulle den andre ta kontakt med vennens forlovede og pårørende. Denne avtalen var selvsagt ukjent for forloveden Mary Bakken og Arnes nærmeste pårørende på Tautra. Men så på slutten av 90-tallet finner nevøen og driveren av gården, Knut Brustad, et ustemplet brev i postkassen. Det var fra kameraten til Arne, Torleif Skogseth, som selvsagt var ukjent for familien på Tautra. Her forklarer Torleif «avtalen» og at han ikke hadde klart å gjennomføre det å være budbringer. I nesten 60 år hadde steinkjerbyggen, ikke bare gått med en hemmelighet i seg, men med en sviende smerte av skyldfølelse.

2. Hallisfallet

Til Knut Brustad

I 1940 var jeg sammen med
den onkel Arne. Vi reiste fra Steinkjer
først på aut 1940. Han var lagfører
på vårt lag. Vi var på Elvegårdsmoen
og på Bjørnefjell. Etter krigsutbruddet
9 april, så var vi sammen på
Bjørnefjell. Vi snakket da om
når skulle overleve, måtte vi
hjelpe den hjerne. Jeg klarte aldri
å gjøre det. Det var de hjerne
på gården deres og hjerne Mary Bakken.
Han Arne falt 16 april kl. 25.
Jeg tror det står 17 april
på stoffet til Arne.

Beste hjerne
Torleif Skogseth
2. Hallisfallet
Steinkjer.

Vedrørende nøytralitetsvakten ved Narvik så var oberst Konrad Sundlo (f.1881 i Kristiansand) sjef. Han hadde vært med Fridtjof Nansen i Russland, på linje med Quisling senere. Sundlo ble med i NS fra 1933 og var fylkesleder for NS i Nordland og Troms. NK var major Sigurd Omdal, f. 1895 i Oddernes. Bataljonssjefen for nordtrønderbataljonen I/IR 13

var major Sverre Spjeldnæs (f. 1882) fra Oslo. Meningen var at I/IR 13 skulle avløses av en ny nordtrønderbataljon (II/IR 13) i Narvik i midten av april. Men slik skulle det ikke gå. Da tyskerne kom inn Ofotfjorden ble det raskt slått alarm, og resten av bataljonen på Elvegårdsmoen ble puljevis fra ferjestedet Øyjord satt over til Vassvik ved Narvik, hvor de ankom klokken 04:30 den 9. april 1940. Ute på Ofotfjorden blir som tidligere nevnt de eldgamle norske panserskipene «Eidsvoll» og «Norge» torpedert og senket (ca. 275 omkom). Tyskerne gikk i land i Narvik, og hadde med seg rundt 2 000 bergjegere.

De ulike tropper som hadde kommet over fra Øyjord, marsjerte i sluttet orden inn i byen og etablerte seg midlertidig i skolegården i sentrum av Narvik, for siden å besette stillinger sør i byen (Framnes) eller sør for byen (Fagernes). Kompani 1, som den siste vellykkete puljen over, ankom skolegården nærmere halv seks. Tropp tre ledet av fenrik Hembre beskyttet staben. Kort tid etterpå ble deler av Narvik beleiret. Trønderbataljonen ville ikke overgi seg sånn uten videre, og iverksatte en bløff. Utmarsjen (bløffen) fra Narvik er sett på som en av de store bragder under felttoget i Nord-Norge. Mannskapsstyrken som kom seg ut av Narvik skal ha vært på noe under 190 mann, men ble nærmere 210 med den styrken som allerede var utstasjonert ved Norddalsbrua. Hele styrken i skolegården marsjerte ut porten, hvorpå okkupanten ble litt overrasket. Trolig så de på de norske soldatenes opptreden for en form for stilig overgivelse. Faktisk kom de seg helt til Ytre Djupvik før det ble fattet mistanke og det kom til kamp. De nærmeste dager kjempet bataljonen for å holde Ofotbanen. Først den 16.

april ble den norske styrken på Bjørnfjell nedkjempet av bergjegere. Fem norske soldater falt, pluss en fra Overhalla på et patruljeoppdrag dagen før. 45 ble tatt til fange av tyskerne og de fleste av den øvrige styrken ble internert i Sverige. Under slaget om Narvik ble steinbygget Solheimsbrakka på Bjørnfjell hovedkvarter for den tyske øverstkommanderende generalløytnant Eduard Dietl. Oberst Sundlo overga Narvik by - mot general Fleichers ordre. Byen ble gjenerobret den 28. mai hvor en annen stjørdaling og hegrasbygg: Ivar Hyldmo, var den første som spaserte inn i byen. Se side.....

Den 16. april skjer følgende: Arne Brustad ble sist sett ved jernbanelinjen vest av Bjørnfjell stasjon. Der fant de to personer: Haarsaker og Brustad. En ved tunnelåpningen ved Solheimsbrakka, i en sammenkrøket stilling. Den andre, med stor sannsynlighet Arne Brustad - ble funnet nedenfor fyllinga ved Pettersenvannet. En geværkule hadde truffet ham i bakhodet etter

først å ha gått igjennom drikkekarer som han hadde oppe på sekken. Klokken var 04:30. Olav Hembre, som trolig hadde hoppet ut av dovinduet på Bjørnfjell stasjon, ble funnet død senere på dagen mellom stasjonsbygningen og skibokshuset.

Olav Nordtug (Beitstad) holdt til i 2. etasje i telegrafistboligen. Han sto ved et vindu og skjøt da han ble truffet av en kule i brystet, falt bakover og ble liggende på ryggen. En medsoldat kom til og spurte hvordan det gikk. Da svarte Nordtug: «Ikke bry deg om meg, jeg er ferdig. Bare skyt videre du», så døde han. Gunnar Ahlgren (Verdal) tilhørte kp 1 og ble trolig funnet på myra mellom Bjørnfjell stasjon og svenskegrensen.

Olav Katmo	Overhalla	(29.04.1913 – 15.04.1940)	sørvest av Bjørnfjell stasjon
Petter Haarsaker	Statsbygd	(02.11.1916 – 16.04.1940)	nordvest av Bjørnfjell stasjon
Arne Brustad	Frosta	(18.04.1916 – 16.04.1940)	nordvest av Bjørnfjell stasjon
Olav Nordtug	Beitstad	(31.12.1916 – 16.04.1940)	Bjørnfjell stasjon
Gunnar Ahlgren	Verdal	(31.05.1918 – 16.04.1940)	øst av Bjørnfjell stasjon
Olav Hembre	Hegra	(24.07.1902 – 16.04.1940)	Bjørnfjell stasjon
John Amdal	Overhalla	(03.11.1902 – 20.05.1940)	Kobberfjell

(Jeg har her valgt å ta med alle de som er gjengitt på monumentet reist på Steinkjer. Opplysningene på steinen er dessverre ikke helt korrekte, og de er rettet her. Amdal kan ikke direkte relateres til Bjørnfjell. Amdal falt på Kobberfjell.)

Da de øvrige nordmennene overga seg, var det på linje med Olav Hembres advarsel mot overgivelse - mange som fryktet at de ville blitt skutt. Det heter seg at den tyske kommandanten kun sa det slik: «*Sie haben anständig gekämpft. Sie werden als Soldaten behandelt werden.*» Det skal nevnes at en annen Brustad også deltok i slaget om Narvik og Ofotbanen. Det var menig nr. 25161 Brustad, men denne Brustad kom fra Ytterøy. I henhold til hans sønn etterlot faren seg et ganske så sterkt skriftlig vitnesbyrd om hva som hendte den våren ved Narvik.

Det gikk nok ganske lang tid før fru Hembre fikk melding om mannens død, trolig ikke før i begynnelsen av mai. Olav Nordtug sine fikk meldingen den 15. mai og familien til Arne Brustad visste ingenting før den 6. juni. Katmos fikk beskjed først langt ut i juni. Bataljonssjefen Sverre Spjeldnæs var flink som leder også overfor pårørende. I et brev til faren til Nordtug skrev han: «*Hans minne skal leve og bli noe av det vi skal bygge fremtiden på.*» For øvrig døde Spjeldnæs (66) nøyaktig på dagen åtte år senere enn slaget ved Bjørnfjell. For Ingrid Hembre begynte nå hennes krig, en kamp for å beholde huset,

krigsunderstøttelse og krigspensjon. Eitinger-rapporten fra 1988 konkluderte med at påkjenningen for mannskapet ved Ofotbanen burde komme inn under presumsjonen (les: kvalifiserte til krigspensjon for de gjenlevende/etterlatte). Slik gikk det ikke. Det var ikke mye hjelp å få for enkene. Nestkommanderende til Olav Hembre, var Asbjørn Dille. Han forble i Sverige, fikk seg kone og stiftet familie. Han fortalte at han slet med mareritt fram til 1983. Han var bitter på den norske staten og ville ikke snakke om krigen.

Nora Ebeltoft (1893-1976) fra Røde Kors spilte en betydelig rolle i ettertiden. Hun var med og hentet de falne, samt sørget for begravelse i Kiruna den 20. april, skjønt begravelsen trolig ble direkte besørget av det svenske militæret, hvilket vel kan sies å være noe spesielt. Arne Brustad ble gravlagt i Kiruna på sin mors dødsdag. Den siste kampen i dette kapitlet startet så, nemlig å få sine kjære hjem, til en grav i hjembygda. Igjen var det denne Nora Ebeltoft som bidro, men fremfor noen andre var det nok de pårørende sin fortjeneste, blant annet Dagrun Buchholdt. Hun var søster til Arne Brustad. Broren ble gravlagt på Tautra den 30. mars 1943, og Olav Hembre ble gravlagt på Hegra kirkegård den 23. mars 1943. Det siste brevet fra bataljonssjef Sverre Spjeldnæs til enke Ingrid Hembre er skrevet 21. desember 1942, akkurat fire år etter hennes første kamp (brannen): *«Jeg tenker ofte på Deres mann ikke bare fordi han kjempet og falt for sitt land, men også fordi han virkelig var et menneske, en som alle måtte like og som klarte å sette seg i respekt ved de stille virkemidler. Han hørte til dem som ikke blir glemt.»* (Kilde: «Et familieanliggende» av Olav Hembre, Oslo 2017).

Mandag 6. mai 2019

F.v: Knut Erik Albert Dahlbom, Tove Karin Brustad, Knut Brustad, Astrid Brustad og Hilmar Buchholdt

Da krigsveteranforeningen i Nordland skulle markere 10-årsdagen for slaget om Narvik i 1950, ble det sendt ut invitasjoner til Forsvarsdepartementet og daværende forsvarsminister Jens Christian Hauge. Ifølge oberst Bjugn, som ledet foreningen, skal Hauge ha svart i telefon at han ikke kunne se noen grunn til å markere felttoget i Narvik. Deretter la han på røret.

I storverket *Norge i krig* ble Slaget om Narvik viet 10 av 2 100 sider. Krigshandlingene i Narvik er underkommunisert i norsk krigshistorie. Slaget om Narvik var krigen i Norge, men motstandskampen sørpå har fått nesten all oppmerksomhet i media og historiebøker, sier forfatter og pensjonert medisinprofessor Oddmund Joakimsen. Han synes det er et stort paradoks at Narvik fortsatt er mer kjent i utlandet enn i Norge. I Frankrike, Polen og England er gater og skoler oppkalt etter Narvik. I Paris finner vi Place de Narvik og flere gater som har navnet til byen hvor Hitler-Tyskland gikk på sin første virkelige smell under 2. verdenskrig. Det er mange som mener at myndighetene totalt sviktet og at den norske innsatsen generelt våren 1940 oser av unnlatenhet. Det gjelder så absolutt ikke Narvik. Arne Brustad og Olav Hembre døde i ære, ikke i skam.